

Til de forskellige Paragraffer bemærkes herefter:

ad § 220. Forslaget er, bortset fra Regelen om Ansvar for Skade paa Person — hvor man dog, se foran, væsentligt har brudt med Konventionen —, i det hele i Overensstemmelse med Søloven og derfor for saa vidt overflødig.

En her henhørende Regel vilde bedst gives ved en Tilføjelse om, at der fremtidig ogsaa skulde betales Erstatning for Skade paa Person.

ad § 222. Herom kun, at Ophævelse af 2det Stykke er i Strid med Konventionen.

ad § 223. Da vi i øvrigt ikke har nogen Lovformodning om Skyld, er det med Rette anset for overflødigt at opstille nogen til Artikel 6, 2 svarende almindelig Regel; at man ad § 223, II følger Konventionen, er neppe anbefalelsesværdigt.

ad § 224, I. Regelen i § 224, 1ste Stykke, er ikke nødvendig. Den falder sammen med den gældende Retsregel, og nogen udtrykkelig Udtalelse om, at den, der ved Bjærgningen redder Menneskeliv, har Krav paa Andel i Bjærgeløn, tiltrænges derfor ikke, se Sølovens Motiver Side 124, Sp. II, og Benzons Soret, Side 456—57, og Platou, Side 514—515.

Regelen i § 224, 2 er uheldig, da det dog sikkert burde overlades til Befalingsmanden om Bord at skønne over, om han vil lade den eller den deltage i Bjærgningen, se ogsaa Strandsloven 10. April 1906, § 6. I hvert Tilfælde er Udtrykket „begrundet“ uheldigt valgt og ikke enslydende hverken med Konventionens eller med det norske og svenske Udkast.

§ 224, III paakræves ikke, da den Regel er ganske almindelig fulgt i dansk Retspraksis.

§ 224, 4de Stykke, ligeledes overflødig som i Forvejen stemmende med dansk Ret.

Om § 224 kan saaledes siges, at den i sin Helhed er overflødig og paa et enkelt Punkt uheldig.

ad § 225. At give den givne Oprensning af Omstændigheder Karakteren af at være udtømmende er neppe heldigt og ej heller en Gang paakrævet efter Konventionen.

Udtrykket „den Omstændighed, i hvor høj Grad Bjærgningen er lykkedes“ er ikke enslydende med Konventionens Udtryk „det opnaaede Resultat“, og Udtrykket er i sig selv uklart, se ogsaa, at de danske delegerede Side 22 har givet sig til at fortolke det, en Fortolkning, der selv er uklar.

Det turde være særlig uheldigt at indføre en Regel, hvor man end ikke med blot nogenlunde Klarhed udtrykker, hvad man egentlig mener, og hvad der skal forstaaes ved det Moment, der stilles i Spidsen.

Om Slutningsbestemmelserne dette:

Forslagene er ikke enslydende i de tre Lande, det danske Forslag begrænser Konventionens Ord „eller andre svigagtige Handlinger“ til „eller anden uredelig Omgang med Godset“ og omskriver Konventionens Ord „at Bjærgerne ved egen Fejl have nødvendiggjort Bjærgningen eller Hjælpen“ til „at den bjærgende selv er Skyld i den Nødstilstand, der har givet Anledning til Bjærgningen“. En saadan Regel turde dels ikke stemme med Konventionen og turde i alle Tilfælde være uheldig. Har man nemlig selv været *Skyld i den Nødstilstand, der har givet Anledning til Bjærgningen*, turde det følge af almindelige Retsgrundsætninger, at man ikke kan faa nogen som helst Bjærgeløn. — Har man handlet uagtsomt, er man erstatningsansvarlig overfor den bjærgede, derunder for det Beløb, der maatte være at betale i Bjærgeløn, d. v. s., man kan ingen Betaling faa, hvis man selv har foretaget Bjærgningen, og hvis andre har foretaget den, maa man erstatte den bjærgede det Beløb, denne maa betale. Har man handlet forsætlig, gælder dette endnu mere; i saa Fald bliver man tillige straffet, og var det endelig ganske hændeligt, at man var Skyld i Nødstilstanden, burde dette vel ikke, i Modstrid med almindelige Retsgrundsætninger, gaa ud over en. Men at det kun skulde være for dette Tilfælde, at man vilde indføre Regelen om eventuel Nedsættelse eller Ophævelse af Krav paa Bjærgeløn, synes ikke troligt.

Hele denne Regel er derfor, som den er formet, saare uheldig og hviler antagelig paa en fuldstændig Misforstaaelse af Konventionens Art. 8, sidste Stykke, der ikke godt kan udtale sig som sket, hvis der var tænkt paa Personer, der virkelig var Skyld i selve Ulykken.